

Szerkesztőségi szállás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reclamatiók a „Handabanda” szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap

mig meg nem bukik, minden szombaton féliven.

Ára megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám.) Ráth Mór könyvkereskedése a vastuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

Nyugati polgárosodás és nemzeti typos.¹⁾

Tisztelt Szerkesztő ur!

Régen hallom ezt a jelszót:

Nyugati civilisatio és nemzeti jellegünk megóvása!

De ki tudná nekem megmondani, mit és mennyit sajátíthatok el a nyugati civilizációból, hogy a nemzeti typos rólam le ne hámojjék, és civilizált magyar legyek.

Mikor még diák gyerek voltam, beszéltek a török szultánról, hogy mennyire civilizálódik: ime már a keleti viseletet az európai viselettel (kaputtal, frakkal, pantalonnal) kezdi felváltani. E szerint a civilizált ember ruhája kaput, frakk, pantallon sat. volna. De nemzeti typosom szerint atillát, dolmányt, magyar nadrágot, csizmát sat. kellett viselnem és viselem is, még ha külföldre utazom is; a külföldiek dolga aztán: engem megbámulni, mert én csak nem fogok minden ország kedvéért különféle ruhát csináltatni.²⁾

Hogy quid juris, azt tudom, de hát quid consilii?

Különben e tekintetben kisegítenek a nők. Miveljük a magyar ruhát, a nők az európaiakat, s e szerint e tekintetben a nyugati civilizatio a nemzeti typossal nálunk össze van egyeztetve.

¹⁾ Félreértések kikerülése végett előre kijelentem, hogy a nemzeti typos fogalma alá nem akarom vétetni a magyar embert úgy, a mint van, hanem csupán a saját értelemben nemzeti magyar (keleti) jellegét.

²⁾ Csak egy európai divat van — a francia Szerk.

De menjünk tovább.

Nálunk a nemes ember, és mivel 1848 óta a nem nemes is a nemesekhez emeltetett, tehát: nálunk minden magyar ember — természetesen faj- és nyelvkülönbség nélkül — születve és képesítve van mindenre, mit tudunk és tennünk kell; azért a tanulás nem is épen kenyerünk; minek is, ha nem kell. Elég miveltek vagyunk mi magunknak, s kinek nem tetszünk úgy mint vagyunk, az mit keres köztünk? Maradjon otthon! — A nyugati civilizatio ellenben azt tartja, hogy a tudomány országá oly roppant nagy, hogy a legszebb, legjelesebb ész is csak egyes ágait, egyes szakmáját képes eredménnyel mivelni; hogy tehát szaktudomány s szakismeretek nélkül közmíveltségről, haladásról még csak szó sem lehet.

A nyugati civilizatio továbbá így szól hozzánk:

— Munkálkodjál, dolgozzál! A tevékenység megment az unalomtól és anyagi gondoktól; edzi erődöt, s visszatart sok rosztól. A bevégezett munka pedig örömet ad, s gazdagabbá tesz; ha pedig gazdag vagy, okos észszel többnyire boldoggá is lehetsz.

Nemzeti genuisom ellenben azt mondja: Igenis! Dolgozzék afféle paraszt, de minek dolgozza m én, ki urnak születtem és rá nem szorulok, de ha magam emberségéből meg nem élhetek is, adósságot csinállok, vagy compossessor barátim udvarán — itt is, ott is — eltengődhetem?

A nyugati civilizatio azt mondja:

Hogy gyermeked hasznos polgára legyen

a hazának, tanítsd meg jókor, még gyermekkorában, mily jogai és kötelességei vannak a vallás, az emberi társadalom, az állam, s különösen hazája, családja és önmaga iránt; miképp mivelje szellemét, s miként testi erejét, szépségét, izlését sat. — A nemzeti genius erre azt válaszolja: Eh minek az a sok tanulás? minek ölni a gyereket vele? Tanuljon írni, olvasni, számokat rakni; uszszék át egypár iskolát; legyen jó házi esze, s ne legyen sváb — punctum. Ha épen a netovábbot is el akarja érni, hát tegye le az ügyvédi censurát, aztán lehet akár ujságíró is.

De azt is mondja a nyugati civilizatio:

A vagyon különféleképen van felosztva. Egyiknek vagyona termőföldben, másiké kereskedésében, gyárában, vagy műhelyében, a harmadiké diplomájában, a negyediké a fejében van;³⁾ (van olyan is, kinek vagyonát testi szépsége képezik.) Mindenki iparkodjék azon vagyont, melyet kapott vagy melyet szerzett úgy értékesíteni, a mint becsületes lélekkel tudja. (Mert hogy becsületes uton is tegye, azt semmiféle civilizatio nem tanítja.) Minél értékesebb a vagyon, annál függetlenebbé tesz, s annál jobban biztosítja az egyéni szabadságot; jobban, mint bármily jeles közjogi törvények. És — minél jobban szaporodik a világ, annál több vagyont kell értékesíteni.

És mit mond mindezekre nemzeti genuisunk?

³⁾ S ezt a haza oltárára egészen épügye le nem teheti, mint gróf Elvey három uradalmából csak egyet is le nem tesz. Hanem ez csak az Üstökös kedvéért van mondva, a többiek már ugyis tudják.

Hm! Egyéni szabadság — egyéni szabadság! Hát mit akar ezzel a nyugat? szabadság az, ha a szolgabíró választásánál ott lehetek; ha a követválasztásnál a kiszemelt követtel kezdet szoríthatok; ha a közgyűlésen mindazt, mi lelkemet nyomja, végesvéig elmondhatom; ha magyar dohányt szíhatok; ha azon hazámfíát, ki tyukszememre lép, kedvem szerint levághatom, a németet öt forintért, a zsidót meg ingyen nyakon legyinthetem; a végrehajtó bírót pedig kidobhatom. — Más egyéni szabadság nekem nem kell! — Mi azt a fejevagyont illeti: nekem elveim, politikai hitvallásom van s hozzáteszem, hogy a ki velem egy valláson nines, az több mint eretnek, az — hazaáruló. Ha tehát — feltéve, de meg nem engedve, mert óvást teszek minden philisteres tudalékosság ellen — az én fejemben is valamelyes vagyon létezik, szeretném látni, hogyan értékesítem azt, midőn a politikai pályáról le vagyok szorítva, (a szép czifra beszédek pedig már a parádés ebédeknél sem hallgatják illő pietással); midőn a vármegye gyűlésén sem azt nem ordíthatom, hogy: halljuk! sem azt, hogy: nem kell! — Vagyonszaporítás, értékesítés! Hohó! nem szorultunk mi még Magyarországon arra, hogy mint ama lótfutó német vagy cseh innen is onnan is turjuk a földet, csak hogy egy hatos árát kivájjunk belőle. Magyarország gazdag ország; a mi benne megterem, fel sem tudjuk emészteni; jut belőle a németnek, taliánnak, töröknek, anglusnak, még tán Californiának is — a ki lelke van!

Igy szól a nemzeti genius:

A nyugati civilisatio azt is kívánja, hogy számoljunk és számítsunk. Iparkodjunk szellemi és anyagi erőnkkel annyit szerezni, mennyit — tisztességgel — lehet; és mindig megtartva a kellő arányt bevételünk és kiadásunk közt soha sem fogyasztani meg levő vagyonunkat ha nem kell; ha pedig kell, akkor úgy fogyasztjuk, hogy a köztvagyonosság csak nyerjen egyéni fogyasztásunk által.

Erre nemzeti geniusunk imígyen felel:

Hitvány élet az, ha minden krajczárt előbb fogamhoz kell vernem mielőtt kiadnám. Nem vagyok én czinczár, sem furulyászsídó, hogy minden rongy fillért számba vegyek. Eszem iszom, míg van, s ha nines — ott üsse a menykő! Ugy sem ember az, ki négy lovon nem járhat s a somlait akószámra nem ihatja.

Vége hogy többet fel ne hozzak, a magyar genius ekként szól: Légy nagylelkű, nemes és őszinte barátja az igazságnak — szóban és tettekben; s ha a jog és igazság mellett van, nines hatalom, mely rajtad erőt vehessen. A nyugati civilisatio pedig azt mondja: Szép erény a nagylelkűség, őszinteség, önzéstelenség. De eszélytelenség nagylelkűleg oda dobni pénzedet, erődöt, véredet minden érzékesiklandó, de haszontalan, vagy éppen esztelen álomképnek, minden bitang gézenguznak, és kapzsi pénzcsikarónak; vagy tenyereden hordani minden gondolatodat, minden érzelmedet boldog boldogtalan előtt, hogy egyik is más is fegyverül használja ellened, vagy jobb esetben tetszése szerint mulasson rajta. Mert haszontalan erőd, hiába szól melletted a jog, ha azt okosan érvényesíteni nem tudod. Ovatosság s kitartó, számító eszély nélkül úgy jársz, mint a büszke erős nemes mén, melyet az a nápicz

de ügyes lovasz akkor nyergel meg, mikor neki tetszik.

Szóval: a nyugati civilisatio jelszava: többet észszel mint erővel. Mi pedig épen azt hisszük, hogy: ha mi lóra ülünk (azaz hogy mi gyalog nem is igen járunk) ha gyilkos kardunkat kezünkbe vesszük és neki rontunk — annak a németnek: mienk az egész világ. Pedig annak a németnek van annyi esze, hogy jobbra balra kitér, s enged bennünket neki rontani a semminek; azalatt meg elől-hátul kifiguráz.

És a többi nemzetek csodálják furcsaságunkat s nem értenek.

Igy levén ezen dolgok, szeretném már most tudni, mitévő legyen a jóra való magyar ember, hogy a nyugati civilisatio is fogjon rajta, meg a nemzeti genius is megmaradjon benne?

Miután lapjaink, melyek különben a nyugati civilisatiót és a nemzeti geniust oly sokszor érintik, az embert biztosan nem tájékozzák (egyáltalán vajmi kevés dolog az, mi-ben lapjaink bennünket laikusokat tájékoznak) ennél fogva megkérem Önt szerkesztő ur, ki nekünk megígérte, hogy a józan ész akarja érvényre hozni, legyen szives e részben eszmé-zavaromból kiigazítani. *)

Tisztelettel maradván szerkesztő urnak
alázatos szolgája
Kaparó Ákos.

A Pesti Napló vasut-szaporasága.

Vannak emberek, kik roszkor jönnek a világra. Mivel nem egy évtizeddel előbb vagy hat hónappal később születnek egész életükben mindenho va vagy korán vagy későn érkeznek, mindenesetre roszkor jönnek és roszul járnak. És azért szerencsétlenek a siring.

Igy vannak vállalatok is, melyek más időben igen jól sikerültek volna, de mikor megkezdettek, időszzerűtlene k voltak és megbuktak:

Azt mondhatná valaki, hogy talán a Handabandára czélozunk, ezen fönséges lapra, melyben minden sikerült, csak a praenumeratio nem. Van a dologban valami, — a mennyiben soha mióta a világ áll ily hét sovány esztendőbeli korszakot nem ért meg a magyar lapirodalom, — és tekintetben — a Handabanda igen rosz epochában kezdte meg pályafutását. Ugy jártunk mi, mint kik szüret után böngézni mennek. Orrunk elől elvitte az adóexecutio a vas-tagját, nekünk csak a morzsák maradtak.

De az csak tréfa. Habár nines is egy millió előfizetőnk, hanem vagy ezerrel kevesebb nem ez a mi betegségünk, a korszerűtlenség kútfeje. Hanem az, hogy a Handabanda alkotmányos szellemű lap, s csak az alkotmány szabad ege alatt s légrében lelheti táplálékát, — azaz nem akkor midőn a Kriegsgerichte k böles mérsékletre intik a hazafiui exaltadókat, és a hallgatás politikája, s a politikálás hallgatása uralkodik, hanem akkor volna a mi aranykorunk midőn az alkotmányos szabadság pusztán végig száguld a hazafiui dictiozás szilaj paripája, s kötetlen és lánczolatlan ungenirt-ságban egekre törnek a vidéki notabilitások s provincialis államférfiti nagyságok vadon virágzó phrasisaik!., Egy kis megyegyűlést, egy kis követválasztást oh dii immortales... és akkor lesz tárgy, vitz, pénz.

Ezért is komolyan mondom, hogy az államminister ő excellentiáján kívül senki se

*) Merész ígélet volt, megvalljuk. Ha nem a mit egyszerre kivinni képesek nem vagyunk, kicsinyenkint tán előmozditjuk. — Minden számban — egy csöpp — guttaeavatlapidem. Szerk.

ohajtja őszintébben, s sürgeti nyugtalanabban az országgyűlés egybehívását mint a Handabanda.

Az az, hogy még sem! És most jövünk tulajdonképi tárgyunkra, a P e s t i N a p l ó r a. Ezen szerencsétlen nagy lapra, mely nem bírja el saját nagyságát, melyet nagysága megöl.

És miért ilyen nagy a Pesti Napló? Tán szellemi értéke által! (Mily malitiosus észrevétel?) — Nagy mert egy szép nyári estén, 1861-ben elhatározá szerkesztője, hogy megnagyobítja papírját.

En a P. N. szerkesztőjét mindig nagy politikusnak tartottam már csak azért is, mert még soha be nem zárták. Olyan politikust pedig, kit korunkban valamelyik oldalról benem zártak, — üveg alá kellene tenni s úgy mutogatni. De az által, hogy báró K. Zs. megnagyobította a P. N. alakját, s egy ezollal szélesebb, másfélal hosszabb papírt kezdett megindítani — elvesztette előttem előbbi nymbusát, mely őt szemeiben mint egy a jövőbe látó prófétát tünteté elé.

Ugyan is alig volt meg a nagy formatum beált... no de fölösleges tovább folytatni... mert hisz ugy is tudjuk... de...

Szóval nem sokára jónak látta, a P. N. elhallgatni, s a hallgatás politikáját kikialtani. Tehát ép oly időszzerűtlen volt a formatum megnagyobítása — mint a Handabanda keletkezése.

No de már a legnagyobb s legnehezebb problema, naponkint egy-egy lepedőnyi nagy ívet hallgatással betölteni!

Ergo valami expediensre volt szükség, valami olyan ártatlan tárgyakra, de egyszerű ne mondjuk együgyű cikkekre, míg a hallgatást pótolják, a lapot betöltsék, az előfizetőt elaltassák még pedig azon hiedelemben altassák el, hogy neki fontos ellenzéki politikai lap jár.

Nem csekély feladat volt ez, sok fejtő-résbe s meg nem emészített vacsorába került az a szerkesztőnek, — csoda, hogy ép oly arányban nem fogyott meg maga, a mily arányban nőtt a P. N. papírja; — de végre sikerült.

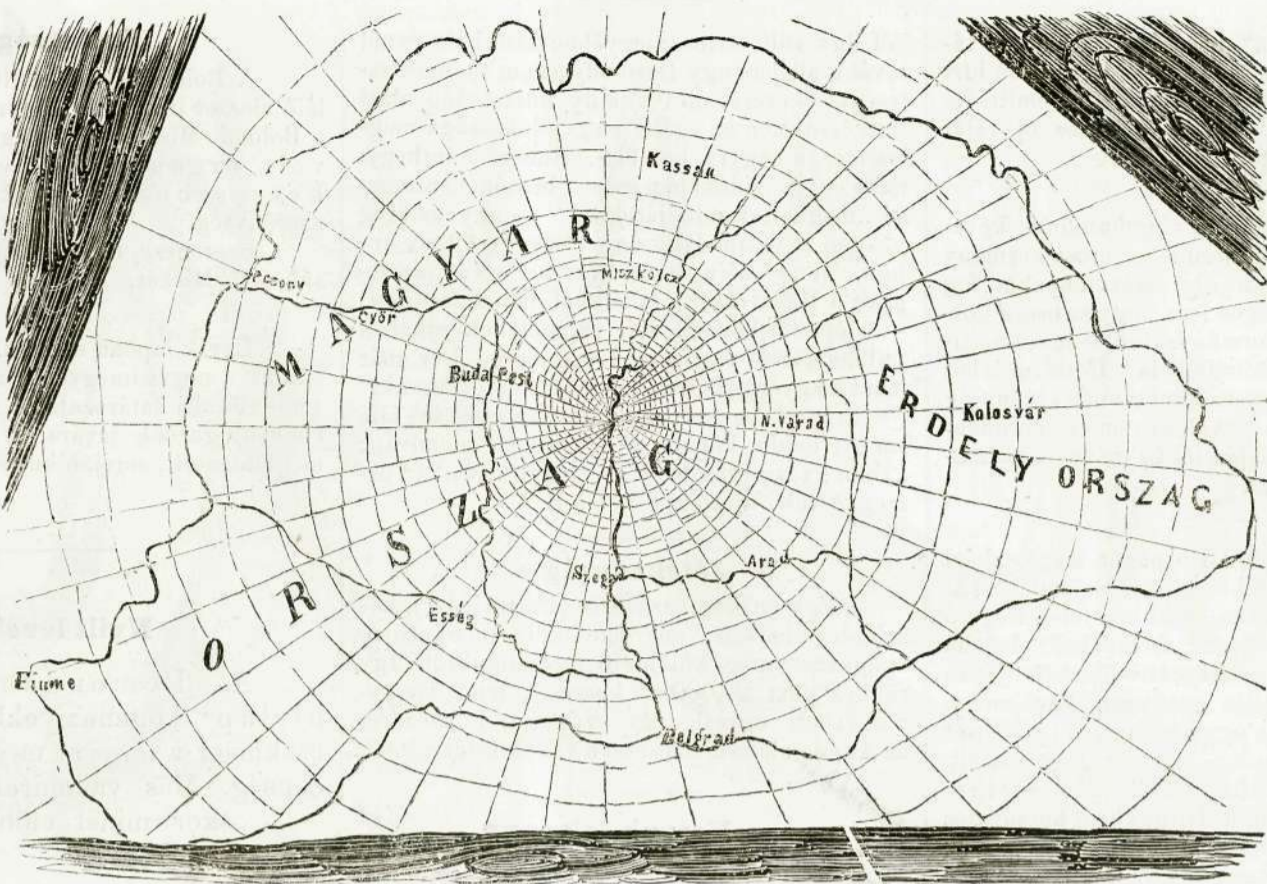
A dolog úgy történt:

A szerkesztő b. K. Zs. urnak humoristikus vénájánál fogva mindig nagy kedve telt a „J ö v ő” czimű lap vezércikkeiben, s azokat soha sem mulasztá el elolvasni. Ezen lapban tünt fel neki egy név, mely rendszeren mindig a leghosszabb négy hasábos cikkek alatt szokott állani. Különféle tárgyokról szóltak e cikkek, külügyi politikáról, köztgazdasági rendszerekről, a légrében vízben szárazon közlekedés eszközeiről, a nő-nevelésről, a bölcészeti historiájáról, s egyéb e féle kicsiségekről. És e név mindig R e v i c z k y S z e v é r volt.

Bravó, dicső, meg van! kiáltott föl a báró. Ez az én emberem. Van benne lelkesedés, ezt szereti a publicum; eszmehomály — ezt bámulja a publikum; s ellentétben a F ü g g e t l e n e k k a u c s u k e m b e r i l e g i z r ö l i z r e f i c z a m o d o t t s t y l u s á v a l d a g a d ó p e r i o d i u s á n a k v a l a m i t ü d ö b e t e g e m b e r n e m b i r j a e l é r n i a v é g é t ; — pedig ezeket szereti a jó tüdejű magyar ember! és — a mi a földolog! — n a p o n k i n t n é g y h a s á b ! A n g y a l i m u n k a t á r s !

Dictum, factum! megkötöttet a szerző-dés, melynek erejénél fogva egy részről R e v i c z k y S z e v é r u r k ö t e l e z i m a g á t a P e s t i N a p l ó s z e r k e s z t ő i f i ó k j a i t v é g n é l k ü l i c i k k e i v e l m e g t ö l t e n i , h o n n a n a z o k b á r m e l y a l k a l o m m a l , h a e g y é b b t á r g y n i n e s e l ö v e h e t ő k l e g y e n e k ; a c i k k e k e n e k t o v á b b á u g y k e l l i r v a l e n n i ö k , h o g y é r t e l e m z a v a r n é l k ü l b á r m e l y p o n t n á l k e t t é v á g a t h a s s a n a k , m i n t a k o l b á s z , m e l y b á r h o l v á g a t i k s z é t , m i n d e n d a r a b j a k o l b á s z m a r a d .

Ellenben b. Kemény Zs. kötelezi magát R. Szévérről a magáék adni, szóval gondoskodni arról, hogy ez ne fogyjon ki a tárgyakból. Ennek következtében b. Kemény Zs. következő vasut-pókhálót gondolta ki, melyet részletesen kellend R. Szévérről megvitatni.

E hazai vasut-tervezetből láthatja a tisztelt olvasó, hogy föltéve meg nem engedve, és a mi nem lehetetlen, de nem valószínű, hogy még tíz évig tartana a mostani ideiglenes állapot — a P. N. szerkesztője nem fog zavarba jöhetni, hogy mivel töltse be lapját?

Naptár April hóra.

1. Napoleon császár az olasz ügyet még mindig p á p a-szemmel nézi.

2. Egyik lapunk azon váratlan hírrel lepi meg az olvasó közönséget, és Dessewffy Emil grófot, hogy a magyar földhitelintézetből csakugyan lesz már valami.

3. Pest város végre kap egy vállalkozót, a ki 30,000 frtért késznek nyilatkozik kihordatni a városból az egy évi utcái szemetet, ide nem érve néhány divatlapot.

4. B. Kemény Zsigmond egy vezércikket ír, az utólsót ezen évnegyedben.

5. Szép beszéd a francia senatusban a lengyelek javára.

6. Nagy ebédlés a palais-royalban a lengyelek javára.

7. A hálátlan legyelek bátorzkodnak gondolni, mi hasznuk nekik abból, ha más beszél és eszik.

8. Egy különös ember komolyan bizonyítja, hogy a pesti utcák esténként világítva vannak.

9. A költészet muzsája másfél évtizeddel hátrább megy, tólni a magyar szép litteratura megsülyedt szekerét.

10. A drámabíráló-választmány kinevezett új írótagjai tünődnek, hogy működésükben a színészekkel tartanak-e? vagy pedig a jóízűséssel? vagy a régi jó szokással?

11. A khinai birodalmi tanács egy tagja tünődik, miképen mondhatna a legközelebbi ülésben okos beszédet, anélkül, hogy népszerűségét kockáztassa.

12. Árlejtés a nemzeti színháznál, a balletez kívántató vatta-meunység legjutányosabb szállítására nézve.

13. Az N-ni lelkes kaszinó-egylet elhatározza hogy nagy dolgokat cselekszik a haza és nemzet, dicsőségére. Egyelőre 24 tuczat farbli kártyát rendel meg.

14. Az n-ni kaszinó-egylet testületileg elhatározza, indítványt tenni a városnál, hogy a város minden harmadik utcáját valamely nagy nemzeti férfi nevével kell elnevezni.

15. A tagok előlegesen is, egyenkint és testületileg, kötelezik magukat, hogy ők ezen túl nem is fognak más utcán járni. csak a mely valami nemzeti nagy férfi nevével viseli.

16. A tagok elhatározzák, hogy a ki más utcán is merészel járni, hazaáruló.

17. A magyar földhitelintézet mellett Reviczky Szevér ur egy Napló-cikket ír, melynek következtében a részvényesek egymásra néznek és úgy találják, hogy arczuk 2 araszszal hosszabb, mint annakelőtte.

18. Nagy szerencsétlenség! A mára hirdetett hangversenyek közül egy sem marad el.

19. Egy elszánt embert mutogatnak, a ki végig olvassa a „Családi Kör“ lapot minden komolyabb következmények nélkül.

20. Radnótfáy úr tiltakozik azon alaptalan gyanúsítás ellen, mintha ő neki módjában lenne előmozdítani a nemzeti színház felvirágzását.

21. Az Ost. D. Post, föntartva a föntartandókat, írja, hogy Magyarországon állítólag magyarok is léteznének.

22. Ha aprilisben havazik, és a házere-szokról jégcsapok lógnak, az arra mutat, hogy hideg van.

23. Ha hideg van, és az emberek még sem fűtenek be az arra mutat, hogy az embereknek nincs józan eszük.

24. Ha az embereknek nincs józaneszük és a hideget eltűrik, ez arra mutat, hogy az ember szenvedésre van születve.

25. Ha az ember szenvedésre van születve, az arra mutat, hogy a házasság már születési hiba.

26. Ha a házasság születési hiba, ez arra mutat, hogy jobb egyáltalában nem születni.

27. A „Budai lapok“ titkos létezése constatiroztatik.

28. A „Budai lapok“ szinbírálója elmegy megkérdezni Szegfi Mórt, kitől lehetne megtanulni az aesthetikát.

29. Szegfi Mór kijelenti, hogy ő nem tudja, hanem alkalmasint a Pesti Hirnökötől.

30. A Magyar Sajtó vezércikkirója kinyilatkoztatja, hogy ő mielőtt megkísérté nem képzelte volna oly nehéz feladatnak vezércikket írni

Rébuszok.

(honleányainknak megfejtésül.)

Oh minő örült időszak
Pénz — az erő s hatalom,
Én az ily erő s hatalmat
Fumigálom s . . . . .

A ki nem bír tele zsebbel,
Folytonosan küzd s remeg! —
Ki e reformot csinálta! —
E reformot s . . . . .

Eleganter jár a gázság
Az igazság oly kopott,
Piszkolják az erényt, vallást,
Szopogatnak bor . . . . .

A mit aranyba csavarnak
Ha rohadt is mégis jó.
A merre nézsz: fenn is, lenn is
Legnagyobb úr a . . . . .

Pénzen vehetsz méltóságot
Nemességet, hirt s nevet.
Aranyért Ninon d'Enclosnak
Hirdetik a . . . . .

A becsületnek van ára
Az erény is eladó;
Ha soká így tart divatba
Jó a spanyol . . . . .

Igy szólnak: „ha tudsz fizetni,
Lesz mit szemed szád kíván“
Azért van oly kevés jellem
Annyi csaló és . . . . .

Oh minő örült időszak!
Ha soká tart elveszünk,
Vagy pedig mind, tutti quanti
Csoda-e ha . . . . .

L. Gusztáv.

Szálkák.

A nemzeti színház igazgatósága, hir szerint, a megkezdődött új színházi évre lovas nyargoncokat is szerződött. Ezek az orchestra fölé fognak állítani, s Panli tenorista ur áriáit, nyargalva széthordják a színházban, hogy azokat a közönség is meghallhassa.

A „Független“ írja, hogy Pauli ur távozni készül a nemzeti színházról; és ezen hírt következő humoristikus bevezetéssel említi föl a nevezet lap: „A nemzeti színház operáját nagy veszély fenyegeti.“

Gortsakoff herczeg, a nagyhatalmak köve-
teinek kijelentette, miszerint „az orosz kormány lengyel alattvalóinak oly intézményeket fog adni, melyekből világos lesz, hogy az orosz kormány, egészen egyformán szereti lengyel alattvalóit is, orosz alattvalóit is.“ Remélni lehet tehát már most, hogy ezentul semmi különbség sem lesz az orosz alattvalókra nézve alkalmazott és a lengyel alattvalókra nézve alkalmazandó kancsuka közt.

A P. Hirnökben Harpagon megleckézi az éleztapokat, s többi közt a Bolond Miskát is. Erre B. M. hosszú cikkben felel, hogy ő sosem volt barricadeur forradalmár, hanem mindig mérsékelt conservativ-liberalis józan bolondlap; bizonyítja ezt azon körülmény, hogy a P. H. tárczája egy pár cikket nyomtatott le belőle. Közben némi érthetlen, úgy látszik az írók privat tréfái közértartozó czélzások. Erre aztán felel Harpagon a Hirnökben, bocsánatot kér az igazságtalanságért, dicsérőleg elismeri, hogy a Bolond Miskának — szíve is van esze is, s végül szintén a privat czélzásokba merül, melyekből avatatlan olvasó nem igazodik el, hogy a két udvarias polemizáló közül utóvégre is, melyik maradt a másiknak adóssa?

Adoma.

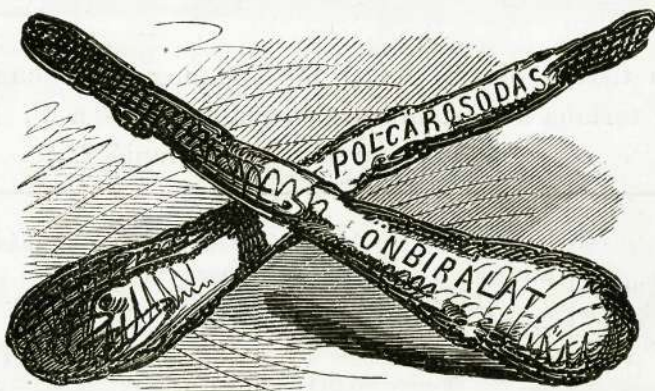
Ez is a régi jó világban történt, mikor még az emberek nem beszéltek „47“-ről, mert még nem élték meg a 48-at. Akkoriban nem voltak a restauratiók is oly gyakoriak, sem nem dobták ki egymást három-három évről az ambitiosus pártok a nagy tisztességű de kevés jövedelmű — titulus sine vitulo — hivatalok-

ból. Így volt Sáros megyében tán húsz évnél tovább alispán egy Desewffy, (nem tudom tisztesség keresztségét) s ily hosszú idő alatt természetesen az egész megye lakossága megismerte, s nagyra becsülte. Hanem minthogy, mint egy felvidéki pap halotti beszédében mondá „meghaltok mindjártoknak“ — úgy az öreg alispán is valamelyik nap elszenderült az urban. Temetésére összefutott az egész vármegye; a legtávolabbi falvakból betódult a nép; — s épen a köznép volt az, melynek ajkairól hallatszott a panasz: „Istenem, mi lesz már most megyénkben, oda levén derék alispánunk.“ — Erre közbe szól a megyeháza előtt őrt álló megye-hajdu, komoly nyugalommal mondván: „Hüm! vármegye bula, vármegye bude.“ (Vármegye volt, vármegye lesz is!)

Jótekonyság.

Egy gazdag hazánkfia (Parkfrieder), közelebb elhalván, végrendeletében bőkezűleg emlékezett meg különféle intézeteinkről. Így többek közt 20,000 = huszezer frtot hagyományozott egyetlenegy czélra, t. i. tizezeret az Akademiának, tizezeret a vakok-intézetének.

Korunk jelvénye.

In hoc signo vinces.

Furcsaságok.

A Bolond Miska, multszámában igen találó viccet ír magára. Ugyanis azt írja, hogy ő a Bolond Miska, mindig azon pártnak volt organuma, „mely fejét Deák Ferenczben tiszteli.“ Ez már tébolydai szerénység.

Szerencse, hogy a Lajthántúl nem olvasák a B. Miskát.

Egyik lapban olvassuk: „Örömmel értesülünk a nográdmegyei gazdasági egylet azon emberbaráti határozatáról, miszerint azon szerényebb gazdák javára. kiket a marhavész meglátogatott, sorsjátékot rendez.“

Nyílt levelezés.

A „Lemondani“ és „sápadt hirlap“ költeményekben sok jó, — csak hogy a tárgyat meguntá már a közönség. Más valamiről valamit valamikor minél előbb szívesen venénk.

Adomákat sokan küldenek be, de az adoma nem tartozik tulajdonkép körünkhöz, ha csak valamely korszerűséggel nem bír, s bizonyos kis dolgokra s nagy emberekre nem czéloz.

O. K. Jutka asszonyt nem árt egy kissé verni, miután az asszony állítólag, verve jó. De magán élete erkölcsiségéhez semmi köztünk. Egyikünk sem jobb a deákné vásznánál.

H A L A D Á S.

